

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **V. K.**, st. příslušnost Ruská federace, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalované: **Policie České republiky - Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2017, č. j. 2 A 88/2016 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie České republiky - Krajského ředitelství hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 3. 2016, č. j. KRPA-266914-45/ČJ-2015-000022 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Žalobce se odvolal a žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 10. 2016, č. j. CPR-10662-5/ČJ-2016-930310-V231 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodnutí I. stupně ve výroku změnila jen snížením uvedené doby z jednoho roku na 6 měsíců; v ostatních částech rozhodnutí potvrdila. Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze; ten ji rozsudkem ze dne 6. 1. 2017, č. j. 2 A 88/2016 - 26, zamítl.

[2] Městský soud vyšel z následujících skutkových okolností: Žalobce se dne 25. 6. 2015 dostavil k Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP“), kde bylo zjištěno, že po zastavení řízení [podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu] o jeho žádosti o změnu dlouhodobého pobytu pobývá žalobce na území ČR bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Byl proto předán cizinecké policii a bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Ke dni zahájení tohoto řízení žalobce bydlel na adrese X. Na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu, udělenému do 31. 8. 2014. Dne 27. 8. 2014 žalobce požádal o změnu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Řízení o této žádosti bylo zastaveno usnesením ze dne 29. 1. 2015 (dále jen „usnesení o zastavení řízení“; v právní moci dne 11. 3. 2015) a žádné jiné řízení, opravňující žalobce k pobytu na území ČR, neprobíhalo. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko OAMP ze dne 9. 2. 2016 o možnosti vycestování žalobce do země původu (Ruská federace), podle § 120a zákona o pobytu cizinců, dle kterého je vycestování žalobce možné, mj. i proto, že sám žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo mučení, nelidské, či ponižující zacházení. Na území Ruské federace neprobíhá ozbrojený konflikt a vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

[3] Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 25. 6. 2015 žalobce uvedl, že o doručení usnesení o zastavení řízení nevěděl, neboť v době jeho doručování již nebydlel na adrese X. Cizinecké policii však přestěhování na novou adresu X, kde bydlel se svým kamarádem, nenahlásil. Z hlediska své migrační historie žalobce uvedl, že v ČR žije od září roku 2008. Jeho rodiče bydlí v Ruské federaci, není rodinným příslušníkem občana EU, ani s ním nesdílí společnou domácnost. Žádné (relevantní) vazby na ČR nemá, jedinou překážkou vycestování jsou práce v ČR a kamarádi. Od září roku 2014 nestuduje, našel si práci a požádal o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání jako OSVČ.

[4] Dne 25. 6. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KRPA-266914-15/ČJ-915-000022, jímž uložil žalobci správní vyhoštění s nemožností vstupu na území členských států EU v délce jednoho roku. Na základě odvolání žalobce žalovaný uvedené rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 16. 12. 2015, č. j. CRP-26350-2/ČJ-2015-930310-V231, a to jednak pro nedostatečné odůvodnění doby správního vyhoštění a jednak pro nedostatečné posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Dne 27. 1. 2016 žalobce v novém protokolu o výsledku uvedl, že je svobodný, bezdětný, rodiče žijí v Ruské federaci, není rodinným příslušníkem občana EU, ani s ním nesdílí společnou domácnost. Na území ČR má přítelkyni (občanka Ruské federace), s níž však nežije ve společné domácnosti, neboť bydlí se svým kamarádem na adrese X. Z území ČR vycestuje dobrovolně; dodal, že je členem hudební skupiny. Při návratu do vlasti by musel vykonávat vojenskou službu, což nechce.

[5] Dne 17. 1. 2016 bylo OAMP vyžádáno nové závazné stanovisko o možnosti vycestování žalobce. Toto stanovisko konstatovalo možnost žalobcova vycestování a připomnělo, že sám žalobce neuvedl žádné skutečnosti, naznačující nemožnost jeho vycestování. Ve svém vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 29. 2. 2016 žalobce zopakoval problémy s doručením usnesení o zastavení řízení (viz výše), stabilní zázemí

pokračování

v ČR a nedostatečnost posouzení nemožnosti vycestování. Dne 5. 3. 2016 bylo vydáno rozhodnutí I. stupně.

[6] Městský soud úvodem svých úvah odmítl námitku nedostatečného zjištění skutečného stavu věci, neboť správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli ze skutečností, které jim žalobce během správního řízení sdělil, respektive které v průběhu řízení získali, a dostatečně je zhodnotili. Dále odmítl námitku nepřiměřenosti vyhoštění, a to i s přihlédnutím k tomu, že se žalobce dobrovolně dostavil k OAMP a uvedl pravdu o svém pobytu na území ČR. Městský soud odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, podle kterého zákon o pobytu cizinců stanoví, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění vždy, kdy nastane některá ze skutkových situací předvídaných ustanovením § 119 odst. 1 citovaného zákona, při dodržení podmínek dle § 119a odst. 2 téhož zákona. Na této povinnosti policie nemůže nic změnit skutečnost, že se žalobce dostavil na OAMP dobrovolně a s policií spolupracoval. Tyto okolnosti mohou být zhodnoceny až v rámci úvah o délce zákazu vstupu na území členských států EU. Právě s ohledem na jednání žalobce a skutečnost, že šlo o jeho první porušení zákona o pobytu cizinců, stanovil žalovaný dobu při dolní hranici zákonné délky. Tuto dobu proto nelze považovat za nepřiměřenou.

[7] S námitkou žalobce, že na území ČR pobýval v dobré víře, se městský soud neztotožnil. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 (pozn. NSS: městský soud chybou v psaní uvádí sp. zn. 5 Azs 125/2014), podle něhož nemá rozhodnutí o správním vyhoštění sankční povahu. Městský soud doplnil, že z tohoto důvodu se neposuzuje zavinění cizince, tedy ani otázka dobré víry, ale pouze to, zda došlo k porušení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V úvaze o doručení usnesení o zastavení řízení nelze přehlédnout, že bylo zasíláno na jedinou žalobcem nahlášenou adresu pobytu. Městský soud (zřejmě pro úplnost) uvedl, že OAMP při doručování postupoval v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu.

[8] V otázce zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce městský soud vyšel z rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, podle něhož je v této otázce třeba zohlednit související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Městský soud proto zhodnotil situaci žalobce v souladu s kritérii vyplývajícími z judikatury ESLP: 1) rozsah narušení rodinného a soukromého života – žalobce je svobodný, bezdětný, nežije ve společné domácnosti s občanem EU, ani nemá povinnost se o něj starat. Nebydlí ve společné domácnosti ani se svou přítelkyní, tedy nevede s ní rodinný život, ale bydlí s kamarádem. Opakovaně uvedl, že v případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně, tedy vztah mu nebrání ve vycestování. Navíc na uvedený vztah poukázal až v protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 27. 1. 2016, zatímco ve vyjádření ze dne 25. 6. 2015 jej nezmínil; 2) délka pobytu ve smluvním státě – žalobce přicestoval v roce 2008, následně zde pobýval na základě dlouhodobého víza za účelem studia, uděleného do 31. 8. 2014. Před uplynutím lhůty požádal o změnu dlouhodobého pobytu za účelem podnikání (OSVČ) a svědčila mu tak fikce oprávněného pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to až do usnesení o zastavení řízení ze dne 29. 1. 2015, které nabylo právní moci 11. 3. 2015. Od 12. 3. 2015 byl pobyt žalobce neoprávněný; 3) sociální a kulturní vazby – ve vyjádření ze dne

25. 6. 2015 žalobce uvedl, že žádné společenské a kulturní vazby na ČR nemá. Teprve ve vyjádření ze dne 27. 1. 2016 zmínil, že hraje v hudební skupině. Městský soud uvedl, že k navázání vazeb došlo až během žalobcova neoprávněného pobytu a jde navíc o krátkou dobu. Vyhoštění tedy nepředstavuje zásadní zásah do žalobcových sociálních a kulturních vazeb; 4) existence nepřekonatelných překážek k rodinnému a soukromému životu v zemi původu – rodiče žijí v Ruské federaci, žalobce je svobodný, bezdětný, se svou známostí, zmíněnou až ve svém vyjádření ze dne 26. 1. 2016, nežije rodinným životem, neboť nesdílí domácnost; 5) migrační historie – městský soud zopakoval skutečnosti pod bodem 2; 6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku cizincem – neoprávněný pobyt žalobce ode dne 12. 3. 2015.

[9] Městský soud v kontextu provedeného hodnocení uzavřel, že většina bodů svědčí v neprospěch žalobce a námitka o nedostatečném posouzení zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života je tak nepřipadná. Rovněž délka správního vyhoštění byla stanovena při dolní hranici sazby dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a s ohledem na délku porušení zákona se jeví jako přiměřená, a to i při zohlednění spolupráce žalobce a dobrovolného dostavení se na OAMP. Městský soud dále zdůvodnil, proč žalobcovu přítelkyni v řízení o správním vyhoštění ani nevyslechl. Vyšel ze skutečnosti, že žalobce se o její existenci poprvé zmínil až ve svém druhém vyjádření ze dne 27. 1. 2016, a sám uvedl, že s ní nežije ve společné domácnosti, neboť bydlí se svým kamarádem, který hradí související náklady.

[10] Závěrem se městský soud vypořádal s námitkou neadekvátnosti závazného stanoviska OAMP ze dne 9. 2. 2016 o možnosti žalobcova vycestování. Uvedl, že žalovaný si v odvolacím řízení v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal nové závazné stanovisko od ministerstva vnitra, které přezkoumávané závazné stanovisko potvrdilo s tím, že vycestování je možné, neboť neexistují žádné překážky ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. K důvodu bránícímu návratu do vlasti zmíněnému žalobcem – nástup vojenské služby – městský soud odkázal na usnesení zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 Azs 303/2015 – 32, podle něhož nejde o relevantní azylový důvod a tedy ani o důvod znemožňující žalobci návrat do vlasti podle § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců [jedná se o totožné důvody jako pro neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu]. Žádné důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců tak na žalobce nedopadají.

[11] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu vyplývajících z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). V zásadě zopakoval svou argumentaci uplatněnou jak v rámci správního řízení, tak i v žalobě k městskému soudu. Uvedl, že v rámci správního řízení bylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu a zásady obsažené v § 2 odst. 3 a 4 téhož zákona, a to opomenutím specifických okolností případu. Dále zdůraznil význam § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a z něj vyplývající povinnost hodnotit zásah správního vyhoštění do soukromého nebo rodinného života cizince, čehož správní orgány „*prakticky vůbec nedbaly*“. Tím zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Některé závěry městského soudu ohledně přiměřenosti zásahu označil žalobce „*minimálně za podivné*“, přičemž nenapravením pochybení správních orgánů přenesl městský soud tyto nedostatky do svého rozsudku. Prostý odkaz na absenci práva cizince na pobyt na území ČR stěžovatel odmítl

pokračování

jako „*zcela nedostatečné zjištění skutkových okolností*“. Správní orgány rovněž nedostatečně vypořádaly jeho námitku, že žije na území ČR dlouhou dobu, s ohledem na svůj věk převážnou část svého dospělého života. Vystudoval zde školu, našel si partnerku a žije „*bohatým společenským a kulturním životem*“. Zdůraznil rovněž dlouhou délku pobytového řízení, přesahující zákonné lhůty a absenci řádného doručení usnesení o zastavení řízení, protože neměl možnost zjistit, že mu již nesvědčí žádné pobytové oprávnění. Do té doby vždy měl platné povolení k pobytu, navíc se nedopustil žádného protiprávního jednání, plnil své povinnosti, studoval, zapojoval se do běžného života a vytvořil si na území ČR zázemí. Nebylo nutné sahát k uložení správního vyhoštění, pokud stěžovatel mohl opustit republiku dobrovolně a upravit svůj pobyt na území v souladu se zákonem. Vzhledem k nevědomosti o pozbytí pobytového oprávnění nedostal fakticky možnost situaci řešit. Uložení správního vyhoštění přitom není obligatorní. Neuloží se, pokud by jím bylo nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života cizince. Nyní nebylo nijak přihlédnuto k tomu, že „*celá jeho rodina je pevně zakotvena na území ČR*“. Stěžovatel v případě vyhoštění přijde o možnost společně žít se svou partnerkou na území ČR.

[12] Stěžovatel městskému soudu dále vyčetl, že nebylo přezkoumatelně vyloženo, proč má soud za to, že správní vyhoštění bylo uloženo v přiměřené míře. Uloženou délku vyhoštění stěžovatel označil za rozpornou se stávající praxí a zásadou legitimního očekávání. Městský soud přitom pouze odkázal na zákonné rozpětí a nezabýval se konkrétními okolnostmi případu.

[13] Stěžovatel brojil rovněž proti skutečnosti, že městský soud posvětil postup správních orgánů, které nedoplnily dokazování především výsledkem přítelkyně stěžovatele, která by mohla svědčit o klíčové otázce jeho rodinného zázemí. Nelze přistoupit na to, že nežije-li stěžovatel s přítelkyní ve společné domácnosti, pak není žádný důvod, aby byla vyslechnuta.

[14] Jako zásadní pochybení městského soudu stěžovatel namítl, že soud porušil své přezkumné povinnosti, nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností a nedostatečně vypořádal stěžovatelovy námitky. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, s tím, že součástí práva na spravedlivý proces je i povinnost soudů své rozsudky zdůvodňovat. Městský soud však uplatněné námitky pouze rekapituloval, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko.

[15] Poslední kasační námitku stěžovatel vznesl vůči závaznému stanovisku OAMP, hodnotícím skutečnosti, které jeho předmětem být nemají. Otázka nebezpečí hrozícího stěžovateli v případě návratu do domovské vlasti není řádně přezkoumána.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační zdůraznila, že postupovala v souladu se zákonnou úpravou a žádného pochybení se nedopustila. Navrhla proto kasační stížnost zamítnout.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

[18] Nejvyšší správní soud proto následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., tedy v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Vhodné je podotknout, že konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44). Zároveň nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85).

[20] V kontextu uvedeného judikturního vymezení zdejší soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Městský soud ve svém rozsudku zrekapituloval přehledně dosavadní průběh řízení na str. 3-4. Věnoval se obsahu správního spisu a skutečností z něj vyplývajícím (str. 3-6 napadeného rozsudku). Následně přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních námitek, přičemž zohlednil relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Reagoval na námitky ohledně nepřiměřenosti uložení samotného správního vyhoštění (strana 6), kdy neopomněl zohlednit okolnosti projednávaného případu, tj. dobrovolnost dostavení se stěžovatele na OAMP a spolupráci stěžovatele, s tím, že vysvětlil význam těchto okolností pro stanovení délky zákazu vstupu stěžovatele na území členských států EU. Neopomněl přihlédnout ani k stěžovatelo-argumentu, že na území ČR pobýval v dobré víře (str. 6-7). Stejně tak se podrobně věnoval problematice možného zásahu správního vyhoštění do stěžovatelova rodinného a soukromého života, a to ve světle kritérií stanovených judikaturou ESLP (str. 7-8). V návaznosti na své předešlé úvahy městský soud závěrem osmé strany napadeného rozsudku zhodnotil přiměřenost délky uloženého zákazu vstupu na území států EU. Následně městský soud výslovně vypořádal námitku nevyslechnutí přítelkyně stěžovatele, respektive její nepřibrání do správního řízení jako účastnice. Opět velmi podrobně reagoval i ve vztahu k žalobnímu bodu směřujícímu do neadekvátnosti závazného stanoviska OAMP o možnosti vycestování stěžovatele do Ruské federace, včetně jeho obavy z nástupu vojenské služby v případě návratu. Jakkoliv Nejvyšší správní soud na tomto místě nepředjímá správnost závěrů učiněných městským soudem, má postaveno najisto, že městský soud velmi důkladně, srozumitelně a uceleně vypořádal stěžovatelo-žalobní námitky. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

pokračování

[21] Úvodem věcného vypořádání stěžovatelových kasačních námitek považuje zdejší soud za podstatné připomenout svá dřívější rozhodnutí týkající se formulace kasačních bodů. Ve svém rozsudku ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 12/2016 – 81, vyslovil, že míře konkrétnosti uplatněných žalobních (kasačních) bodů nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních (kasačních) bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem (srov. též rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006 – 121). Uvedené je přitom příznačné pro celý průběh správního, respektive soudního řízení v nyní projednávané věci. Stěžovatel jak v žalobě, tak posléze v kasační stížnosti formuloval své námitky velmi obecně, ať již jde o namítané porušení zásad obsažených v § 2 správního řádu, či tvrzení, že závěry městského soudu ohledně zásahu do rodinného života stěžovatele jsou „*minimálně podivné*“ a že „*porušil své přezkumné povinnosti, když zcela nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí*“. To vše při současném opomíjení klíčových závěrů a argumentů vyslovených městským soudem v napadeném rozsudku (mj. konkrétní odkazy na judikaturní závěry zdejšího soudu).

[22] Při popsané úrovni stěžovatelovy argumentace zdejší soud nemohl, než ve smyslu citované judikatury rovněž odpovědět na kasační námitky v jim odpovídající úrovni obecnosti. Je třeba rovněž připomenout rozsudek ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 – 58, kde Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*[u]vedení konkrétních stížních námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“. Zdejší soud přitom nepřehlédl, že nezanedbatelná část kasační argumentace směřuje právě vůči postupu správních orgánů, aniž by však stěžovatel předložil *konkrétní námitky* vůči argumentačnímu aparátu, jímž naříkaná pochybení správních orgánů vypořádal *městský soud*. Jak přitom konstatoval zdejší soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 – 40, platí, že „*[j]estliže stěžovatelka v kasační stížnosti netvrdí konkrétní důvody, proč tomu tak není a pouze obecně namítá chybný názor krajského soudu, nepředkládá žádnou konkurující argumentaci k závěru krajského soudu, a to přesto, že byl formulován přezkoumatelným způsobem a bylo tak možné s ním blíže věcně polemizovat. K takto obecně formulované kasační argumentaci stěžovatelky proto Nejvyšší správní soud taktéž pouze obecně uvádí, že úvahy krajského soudu jsou dostatečně zřetelné a logické, přičemž nechybí detailní posouzení jednotlivých žalobních námitek*“. Zmíněné judikaturní závěry jsou bez dalšího plně aplikovatelné na nyní projednávaný případ. V jejich rámci tak zdejší soud přistoupil k vypořádání kasační argumentace stěžovatele.

[23] Stěžovatel namítal porušení § 3 správního řádu a zásad obsažených v § 2 odst. 3 a 4 téhož zákona, když „*správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu*“. Jak bylo naznačeno již výše, touto námitkou se stěžovatel zjevně mýlí s předmětem řízení o kasační stížnosti, jímž je rozsudek, respektive postup městského soudu. Nad rámec uvedeného lze podotknout, že stěžovatel byl na vysokou obecnost takto formulované námitky „*upozorněn*“ již žalovaným na straně 5 napadeného rozhodnutí. Ve své podstatě shodně lze uzavřít ohledně stěžovatelovy námitky, že správní orgány prakticky nedbaly požadavků plynoucích z § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu k posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele, provedeného

městským soudem, pak zdejší soud uvádí, že na jeho závěrech nelze shledat nic „*podivného*“ jak uvádí stěžovatel. Městský soud velmi podrobně uvedl skutkové okolnosti týkající se rodinného a soukromého života stěžovatele, tak jak vyplývají ze správního spisu, včetně poukazu na vývoj tvrzení stěžovatele ohledně jeho zapojení do kulturního a společenského života a jeho známosti, když srovnal vyjádření stěžovatele ze dne 25. 6. 2015, kde tyto okolnosti nezmínil, a ze dne 27. 1. 2016, kde je poprvé uvedl. Dále městský soud posoudil zásah do rodinného života stěžovatele z pohledu kritérií vyplývajících z judikatury ESLP, tedy 1) rozsah možného narušení rodinného života, 2) délka pobytu stěžovatele v ČR, 3) rozsah kulturních a sociálních vazeb, 4) existence nepřekonatelných překážek k rodinnému životu v zemi původu, 5) imigrační historie cizince, 6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku cizincem. Proti tomuto hodnocení postavil stěžovatel v kasační stížnosti opětovně toliko obecné formulace o „*zcela zásadním zásahu do života stěžovatele*“ a „*podivnosti*“ závěrů městského soudu. Ve světle rekapitulace postupu městského soudu a obecnosti stěžovatelem uplatněných námitek zdejšímu soudu nezbyvá než konstatovat, že úvahy městského soudu jsou dostatečně konkrétní a logické, přičemž se opírají o podklady ve správním spise, a respektují požadavky vyslovené zákonem a judikaturou. Nastíněné hodnocení městského soudu navíc zjevně prokazuje, že tvrzení stěžovatele o tom, že „*prostý odkaz na absenci práva cizince na pobyt na území ČR je nutno odmítnout jako zcela nedostatečné zjištění skutkových okolností relevantních pro rozhodnutí ve věci*“ se zcela míjí se skutečným obsahem napadeného rozsudku. Kasační námitku je proto třeba hodnotit jako nedůvodnou.

[24] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou stěžovatele, že v otázce stanovení délky lhůty, po kterou mu nelze umožnit vstup na území EU, městský soud toliko odkázal na zákonné rozpětí § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a nezabýval se konkrétními okolnostmi případu. Městský soud explicitně na straně 6 napadeného rozsudku vyslovil, že jakkoli nelze dobrovolné dostavení se stěžovatele k OAMP a jeho spolupráci se správním orgánem zohlednit ve vztahu k samotné možnosti uložení správního vyhoštění, má jednání stěžovatele význam právě pro stanovení doby nemožnosti vstupu na území EU. Zdůraznil, že žalovaný vzal v úvahu též skutečnost, že jde o první porušení zákona o pobytu cizinců ze strany stěžovatele, a celkově proto stanovil zmíněnou dobu při spodní zákonné hranici, což z pohledu městského soudu nelze hodnotit jako nepřiměřené. Městský soud dále výslovně vypořádal i námitku stěžovatele, že pobýval na území ČR v dobré víře, když uvedl, že vzhledem k nesankční povaze správního vyhoštění (viz rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 Azs 125/2004 – 54) není otázka zavinění, a tedy ani dobrá víra, v nynější věci posuzována.

[25] Stěžovatel dále namítl, že městský soud nesprávně posvětil postup správních orgánů, které nedoplnily dokazování především výsledkem stěžovatelovy přítelkyně, přestože v daném kontextu *rodinné zázemí představuje klíčovou otázku*. Skutečnost, že přítelkyně se stěžovatelem nežije ve společné domácnosti, nezakládá podle stěžovatele důvod, aby nebyla vyslechnuta. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná svůj rozsudek ze dne 4. 5. 2016, č. j. 6 Azs 41/2016 – 28, v němž uvedl, že judikatura ESLP považuje za rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy v prvé řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech případu, zda mezi osobami existují skutečně „*blízké osobní vazby*“ (srov. Kmec,

pokračování

J. et al. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 872-873). Ve věcech vyhoštění pak ESLP zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (viz věc *Slivenko proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). V uvedeném kontextu tedy městský soud nepochybil v hodnocení úrovně vztahu stěžovatele k jeho přítelkyni, jehož povahu zásadně charakterizuje skutečnost, že s touto ženou ani nesdílí společnou domácnost. Nejvyšší správní soud konstatuje, že výslech stěžovatelovy přítelkyně neobsahuje důkazní potenciál, který by mohl skutkové závěry městského soudu zpochybnit. Výtku neúplnosti důkazního řízení tedy v popsaném kontextu nelze akceptovat.

[26] Městský soud současně neopomněl zdůraznit, že stěžovatel se o své známosti zmínil poprvé až ve svém *druhém vyjádření* ze dne 27. 1. 2016. V této souvislosti lze nad rámec řečeného připomenout, že samo založení rodinného života až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý (v daném případě v důsledku běžícího řízení o správním vyhoštění stěžovatele), představuje podle judikatury ESLP zásadní skutečnost (viz rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, *Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, *Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Jestliže se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze *výjimečně*. Konečně nelze přehlédnout, že městský soud se otázkou zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele zabýval komplexně ve světle relevantních kritérií stanovených ESLP, jak bylo uvedeno již výše. Je rovněž namístě poznamenat, že stěžovatel v souvislosti s navrhovaným výsledkem své přítelkyně neuvedl, jaké rozhodné skutečnosti by tímto důkazem měly být prokázány. Konečně ke kasačnímu tvrzení stěžovatele, že „*celá jeho rodina je pevně zakotvena na území ČR*“ zdejší soud uvádí, že není zřejmé, jaké osoby má kromě přítelkyně stěžovatel na mysli, když ve svém vyjádření ze dne 27. 1. 2016 jasně uvedl, že je v ČR sám a rodiče žijí v Ruské federaci.

[27] Předposlední kasační námitkou stěžovatel opětovně zpochybnil správnost závazného stanoviska OAMP o možnosti jeho vycestování do země původu. I zde má Nejvyšší správní soud za to, že se s totožnou žalobní námitkou podrobně vypořádal již městský soud. Ten zdůraznil, že žalovaný si v důsledku napadení závazného stanoviska stěžovatelem v rámci odvolání vyžádal v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od nadřízeného správního orgánu (zde ministr vnitra), který napadené závazné stanovisko dne 27. 7. 2016 potvrdil. Městský soud se dále zabýval možností vzniku „*vážné újmy*“ stěžovateli, jak je definována v ustanovení § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že žádná z tam uvedených možností stěžovateli nehrozí, přičemž s odkazem na rozsudek zdejšího soudu č. j. 9 Azs 303/2015 – 32, posoudil i stěžovatelem namítanou hrozbu nástupu základní vojenské služby, jako nepoužitelný důvod. Vzhledem k uvedeným závěrům a opět velmi obecným formulacím stěžovatele tak zdejšímu soudu nezbyvá, než i tuto jeho kasační námitku shledat nedůvodnou.

[28] Ve své poslední kasační námitce stěžovatel uvedl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť napadený rozsudek nebyl dostatečně odůvodněn. Ani zde, nad rámec již vypořádaných kasačních námitek, stěžovatel nespecifikoval, čím konkrétně

měl městský soud pochybit. Nejvyššímu správnímu soud tak nezbyvá, než v souhrnu uvedených skutečností uzavřít, že rozsudek městského soudu jasně vymezil okruh skutkových okolností, z nichž vyšel. Uvedl aplikované právní předpisy a zohlednil rovněž judikaturu Nejvyššího správního soudu i ESLP. Jeho závěry jsou pak srozumitelné a logicky ucelené. Zdejší soud proto neshledal kasační námitku důvodnou.

[29] Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvodná není žádná z kasačních námitek, a proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšné žalované, které však v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec její úřední činnosti, proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu